

som Ejerne skulle have, er Værdien af Jorden uden Hensyn til Anlæg af Havn, det er klart. Hvis man skulde tænke paa noget andet, tænke paa at diskontere Værdistigningen, saa vilde det være ganske udenfor de Regler, som ere paaberaabte i selve Anmærkningen, nemlig Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, hvorefter der ikke kan være Tale om at diskontere nogen Værdistigning; men alene om at bedømme Værdien, saaledes som Forholdet for Øjeblikket er. Til det, jeg her har nævnt, sigter den Tilføjelse, der er gjort i Betænkningen, at det forudsættes tillige, at Statskassens Udgift til Erhvervelsen kun vil blive ubetydelig. Det ærede Medlem har nemlig ogsaa sagt, at det er lidet værdifulde Arealer, og det har ogsaa medvirket til, at man har ment at kunne stille sig, som man gør det.

Jeg tør maaske et Øjeblik vende tilbage til, hvad jeg før glemte at sige med Hensyn til Anmærkningen paa § 6, at den efter Flertallets Mening kan blive staaende, netop fordi den ogsaa efter sin Ordlyd alene angaar noget, der vedrører det kommende Finansaar, altsaa er en Undtagelse, der gælder for det ene Aar. Vi kunne altsaa haabe, at den ikke faar nogen Anvendelse, at der slet ikke indtræffer noget ulykkeligt Tilfælde, hvor en ved Banen fast ansat skulde miste Livet og hans Enke komme til Ministeriet i den Anledning og forlange Pension. I alt Fald er det vor Mening, at vi kunne lade Anmærkningen blive staaende ud fra den Betragtning, at det er en Bestemmelse, der kun gælder for dette ene Aar.

Med Hensyn til „Hvide Sande“, som blev meget omtalt ved første Behandling, skal jeg sige, at det har været meget vanskeligt for Flertallet at forsones sig med, at denne Bestemmelse bliver staaende, og det har kostet meget stor Overvindelse at lade den blive staaende. Der er jo ved første Behandling kommet overordentlig vægtige Indvendinger frem fra sagkyndige mod denne Bevilling. Flertallet har dog ment, at man ikke vilde stille Forslag om at stemme den ud, idet man har sagt: Nuvel, saa anvend de Penge, det er jo dog ikke noget, der kan ruinere Staten, at anvende de 127,000 Kr., men der maa intet præjudiceres ved, at denne Bevilling gives; der gives ikke dermed den mindste Antydning af, at man eventuelt senere vilde gaa med til yderligere Foranstaltninger ved „Hvide Sande“ eller til, hvad der ellers kunde paakræves for at faa det Udløb, man paatænker udgravet, gjort holdbarere.

Hvis man mener, at der skal foretages noget yderligere, da skal det ske ifølge senere Lov for ikke at være bundet af en Forhandling i Huj og Hast i Slutningen af Finansaaret. — Lignende Bemærkninger som disse gælde ogsaa om Bevillingen til Sæby Havn. Ogsaa denne Bevilling har man fundet, at der er meget, der taler imod, men af samme Grunde, som jeg har nævnt før, har man ikke villet modsætte sig den. Jeg finder dog Anledning til at gøre en Bemærkning med Hensyn hertil til den ærede Finansminister. — som jeg for Resten ikke ser er til Stede her i Dag; men det kan dog ikke afholde mig fra at gøre den Bemærkning, jeg agter at gøre. Den højtærede Minister ytrede ved første Behandling ikke een, men et Par Gange med stort Velbehag, at Sagen var ganske vist, at hvis ikke denne By, Sæby, havde en Minister til Folketingsmand, var der ikke et Menneske, der vilde have tænkt paa at røre ved denne Bevilling. Jeg forstaar ærlig talt ikke, hvorledes den ærede Minister kan sige noget saadant som dette. Det maa være, fordi han hører til et Parti, hvor man i tidligere Dage, da man ikke var saa lykkelig at have Regeringsmagten i Hænde, væsentlig tænkte paa at styrte Regeringen og altid tog Standpunkt til Bevillingerne af Hensyn til, hvem der var Minister. Det kunne vi slet ikke i dette Ting, i alt Fald ikke fra vor Side, det er en kendt Sag. Det ærede Medlem (Madsen-Mygdal), som ler, har jo været vant til at være af en helt anden Opfattelse, han har selv altid i sin Kritik ladet sig lede af Hensyn til, hvem der var Minister. Det har derimod aldrig gældt os, han vil ikke kunne finde noget Sted, hvor det ikke er gode saglige Argumenter, som ere blevne anførte, andet kan han slet ikke finde.

Endelig har Flertallet i Betænkningen fremsat en Udtalelse, som jeg tillægger megen Vægt, det er om, at man ikke ønsker at tage Standpunkt til Bevillingsforslag, som først komme frem i den 11te Time i Folketinget, det vil sige naturligvis, naar det er vigtigere og betydeligere Sager, der ikke saa at sige følge af sig selv. Hvis det altsaa drejer sig om ny og vigtige Sager, vil man ikke indlade sig paa at behandle dem, naar de ere af den Beskaffenhed, at de overhovedet taale Opsættelse. Hvor Forholdet er dette, at der maa gøres noget, f. Eks. i Ulykkestilfælde ved Stormflod og lignende, er det naturligvis en helt anden Sag, men Forslag, som meget vel kunne vente til næste Gang,